

Heinrich Rudolph Redecker

Henricus Rudolphus Redeker/ Iur. D. & p. t. Fac. Iur. Decan. suo & Ampliss. Facult. nomine Ad Exequias Quas Viro Amplissimo ... Henrico Rahnen, I. U. D. & Prof. celeberrimo ... Vidua, & liberi eius moestissimi hora I. in aede Jacob. paratas cupiunt: : Omnes literatos & literatorum fautores officiose invitat.

Rostochii: Kilius, 1662

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn775828041>

Druck Freier Zugang

Redeker, H. R.

in

H. R a h n e.

Rostock, 1662. / 6

21.
HENRICUS RUDOLPHUS

Redeker / Jur. D. & p. t. Fac. Jur. Decan.
suo & Ampliff. Facult. nomine

Ad Exequias

Quas

VIRO

*Amplissimo, Consultissimo & Excellen-
tissimo*

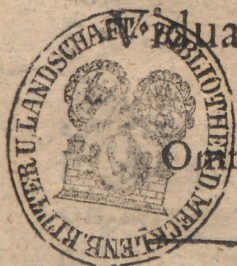
DN. HENRICO
RAHNEN,

J. U. D. & Prof. celeberrimo, Facult. Jur.

Seniori, & ad XXIX. annos Adessori merissi-
mo, uti etiam Consistorii Provincialis
Consiliario gravissimo,

qua, & liberi • jus moestissimi horar.
in aede Jacob. paratas cupiunt :

Omnes literatos & literatorum fautores
officiosè invitat.

ROSTOCHII,

Literis JOHANNIS KILII, Anno M DC LXII.

Mbigeren nos facit justus dolor, qui cum bonos omnes, tum in primis Amplissimum Jurisconsultorum ordinem ex insperatissimo obitu *Nobilissimi & Consul-tissimi Viri Dn. HENRICI RHAN II, Juris Doctoris & Professoris longè celeberrimi* in Academiam hanc plurimis meritis dudum clarissimi, occupavit, utrum calamum ad contestandum serium dolorem admoveamus, an luctui imparem contineamus. Hoc quidem suadere videtur luctus magnitudo, cui exprimendo vix verborum ulla copia sufficit, & si adsit, vix talis fuerit, quem non ipse dolor, antequam efflorescat, in ipsa quasi herba absorbeat. Illud suo jure tamen postulat debirum, & amor in collegam, utinam diutius si ita Deo visum fuisset! conjunctissimum, ne nihil dicendo amoris parum vel nihil habuisse videamur, in illum, qui omnium erat bonorum amore dignissimus. Nero uti Seneca testis est, cum, in prioribus quinque laudatissimæ suæ imperatoris administrationis annis, Burrus belli dux sententiam mortis, in flagitiosos milites, subscribendam obtulisset, & exsequutionem urfisset, mirissimus hanc principe dignam clementiæ vocem retulit: utinam scribere nescirem! In exemplo dissimillimo, idem in præsens optarem, si per divinæ providentiæ dispensationem liceret, ut, non in funere indigni, sed multis annis bonorumque omnium amore dignissimi, literas nescirem, imò jacturam, quam respublica in avocatione tanti viri sentit & acerbis-

bissimè dolet! Scire tamen literas quibus dolorem ex inopinatissimo occasu hujus quasi astri splendidissimi quod Academiam hanc ultra viginti octo annos illustravit, omnino imperat humanitatis sens⁹ divinorum iudiciorum reverentia, viri occumbentis virtus, & ejus in commune bonum merita, & arctissima amoris cum eodem unio, & debitum allevandi condolentiâ nostrâ dolorem eorum, qui ex sanguinis nexu eò acerbioribus animi motibus lancinantur, quo intimius hæc sui quasi cordis portio, insperatò revulsa, sedit. Communis id quidem imperat humanitatis, nisi infra bestiarum instinctum fuerit abjectus sensus, ut socii vulnus, ne dicam mortem ad animum admittamus. Qui vel cygnum compare erepta alas ad Zephyrum extēdere sortemq; ejus deplorare, vel hirundinem cantu querulo tristitiam contestari, vel apes defunctum aut socium, cui modico tempore assueverant, funerantium instar progerere & submisso murmure exequias quasi persolvere videmus. Abest per divinam, in univēsa creata bonitatem, ex prima creationis radice ^{ἀπὸ τῆς} illa stoica, qua insensari homines, nec in bonis cum lætitia acquiescere, nec in malis condolendo affici scire voluerunt. Quo magis nos hodiernum luctum intimius in animum admittamus, qui non saltem virum optimum & conversatione quotidianâ perpetuis virtutum vestigiis insigni familiarissimum ad meliora admittere & præmittere coacti sumus. Imperat

perat idem divinorum iudiciorum reverentia de quibus olim ipse Spiritus Sanctus *Esaiæ c. 57. Moritur inquit, justus & non est qui recogitet in corde suo: Et viri sancti colleguntur, nec est qui intelligat. A facie enim mali imminentis collectus est justus, in pacem venit, & requiescit in cubili suo, qui ambulavit in rectitudine sua.* Scilicet cum viri pietatis & virtutum laude constantes ex inquietudine huius seculi, in tranquillitatis portum, avocantur, ipsi quidem transeunt in cubicula felicitatis in quibus dormiunt, donec tuba novissima intimet ipsis etiam arefactis ossibus, adesse amicum, servatorem & vindicem suum, cui per vitam servierunt: impii vero quibus nihil curæ cordiq; est, atque ingurgitasse huius seculi, voluptatibus, avaritiâ æmulatione, invidia alijsq; vitiis fluentes fontes & sordes, occasum virorum piorum nihili faciunt, neque vident nubes diluvii iræ divinæ, quibus ipsi suffocandi sunt, subductis alijs. Cæterum illi qui illuminatis mentis oculis plura per Dei spiritum vident, quam sentiunt, in casu eorū qui pietate floruerunt & recogitat in corde suo, & colligunt a facie imminentis mali ad meliora, colligi justum, ne videat sui seculi clades. Quomodo *Josiam* Deus abstulit olim è medio fratrum suorum ne videret, aut pateretur luctuosissimam reipublicæ Judaicæ excisionem & captivitatem Babylonicam ignominiosissimam pariter & durissimam *2. Reg. 22.* Nec non *Augustinum* Vandalis Hipponem oblid-

dentibus? Refert ex Tudenſi *Illuſtriſſimus Broniuſ*
ad annum Chriſti DCC LVII cum Altonſus Catho-
licus, Gallæciæ Rex Eccleſiæ columen, & glorioſus Sa-
racenorum triumphis, ad Dominum migravit in obi-
tu ejus auditas eſſe voces Dominum laudantium & di-
centium: Ecce quomodo moritur juſtus ablatus à fa-
cie iniquitatis, & erit in pace memoria ejus. Bene
Gregorius lib. III. Dial. C. XXXVII. quærenti Petro, cur
boni, qui aliis ædificationi eſſe poterant è vita hæc ci-
tius ſubtrahantur? reſpondet. *Malitia remanentiura*
meretur, ut hi qui prodeſſe poterant, feſtine ſubtrahantur &
cum mundi ſinis appropinquat, electi tolluntur ne deteriora
videant. Hinc eſt quod Propheta ait: *Juſtus perit,* &
nemo eſt qui recogitet in corde ſuo; & *viri miſericordiæ tol-*
luntur, quia non eſt qui intelligat. Sic felices illos qui an-
te occupationem Trojæ occubuerunt *Virgilius* ca-
nit:

O terq; quaterq; beati
Quis ante ora Patrum Troja ſuo moenibus altis
Contigit oppetere.

Requirit porro condolentiam noſtram ſeriam, exqui-
ſitiſſima illa virtus, quam pie defunctus in omnibus
ſuæ vitæ partibus oſtendit. Quæ ſi amorem meretur
bonorum ipſorum etiam hoſtium uti *Pindarus Od. IX.*
Pyth. Ne laudationi, ait, inimici quidem parcendum eſt, me-
rito ſuo eam reportantis; Et Seneca IV. de benef. Ita gra-
tioſa eſt virtus natura ſua, ut inſitum etiam malis ſit pro-
bare

bare meliora. Quid non luctus meritò pectoribus nostris insidere confiteamur ex obitu illius, cujus virtus se se à constantia eminentiæ, vix unquam dimoveri passa est? quem boni omnes in exemplum seculi divitissimè superesse optassent, si voti humanifactorum res esset? quem quotidianæ conversationis usum, nobis ad seros annos faciliorem reddidisse vovissemus? Vel ipsa enim invidiâ teste piè defuncti frons à morositate, manus à rapaci avaritia, os à vaniloquentia, aures ab impurissimis detrectatorum linguis, ipsum pectus ab iniquitate seculi fuit alienissimum, uti de ipso verè quod olim *Isidorus Pelusiota* scripsit lib. II. epist. XIII. affirmari queat: *Qui virtutem contubernalem habent, iis qui ipsius expertes sunt, tantum præstant, quantum homines belluis, & angeli hominibus antecellunt. Siquidem per forum tanquam luminaria quadam gradiuntur, simulatq; in tenebris conspecti fuerint, aliorum oculos in se convertentes. & Epist. XIV. Veri inquit, ac sinceri virtutis amatores & dum in corpore vivunt respublicas dirigunt, & eo deposito amoris ac desiderii aculeum relinquunt. Qua circa & clara atq; insignia eorum monumenta sunt & in honore posterì & perpetua memoria, idq; meritò virtutem adepti sunt, quæ ita natura comparata est, ut eam mors minimè attingat. Et hæc quidem virtus illa est, cui bono, quivis sese amore & commendatione devinctissimi sentiunt. Cui si merita illa virtutis, labores indefessi publici & privati quos*
ultra

Ultra viginti octo annos desideratissimus noster colle-
ga in Academia hujus bonum elocavit, accedant,
quas pie defuncto monumenta debita erigemus? im-
primis quotquot publicum bonum, ejusq; cultores,
pluris, quam privatam inquietudinis vanitatem faci-
unt. Quis non seni illi optimo apud *Heliodorum lib. ii.*
Athyop. assimiletur qui cum Cnemō benefacti præmi-
um requireret, pro præmio verba hæc reddidit:
*Gratitudo viro sapienti pulcherrimum munus, multosq;
novi, qui hoc donum tanquam thesaurum, in animo repo-
serunt. Quod si in patriam venerimus hauries opes quam
maximas. Et cum Cnemō reponeret, futura & in-
certa senem promittere, cum liceret ex præsentia copia
reniunerari. Judica ait, senex quid in præsentia vides.
Adeò cupidè vel partem aliquam corporis amittam, ut nullo
membro me mutilatum esse, sed integra omnia habere me-
sim existimaturus. Quis, inquam, piis beati defuncti no-
stri manibus, si præmium laborum transitorium à no-
bis flagitare possent, cum felicissima animâ nunc ter-
rena omnia longè infra ullius desiderii rationalis di-
gnitatem, corpore nudata æstimet, idem non respon-
deat? Cæterum nec virtutis splendorem, nec merito-
rum ordinem, nec cognatorum amorem & lachry-
mas, nec publica piorum & bonorum desideria respi-
cit lex illa, peccatoribus fixa irrefragabilis: pulvis es, &
in pulverem converteris Quin omnem humanæ vitæ
ordinem, dignitatem, laborem, studia, metus, spes,*
8c

& quicquid est amabile aut formidabile in eadem, præter Dei amorem & iram, sub vanitatis censum revocet, & nos quotidianis exemplis ad ejusdem meditationem, rerumq; nostrarum ad eandem comparationem, & vanitatis, mortalibus adeo dulcis, fugam, invitet. Etenim si quidquam vel ab animi vel corporis, famæ vel fortunæ bonis præsidii esset, quo subsistere contra mortis dictaturâ possumus, quis beatè dormiētē nostrum collegam ex amplexibus amoris honestorum omnium evulsisset? scilicet:

Mors tamen inclusum protrahet inde caput.

Licet exstruat marmoribus atq; auro.

Superbus aulam: limen armata ducis

Servent cohortes: supplices dextram petant

Parthi cruentam: regna divitias ferant

*Veniet dies tempusq; quo reddat suis
animam.*

Bene Hierony. de hac vitæ humanæ, tot vanitatis fabulis admirandæ, fugacitate, ad Heliodorum, Xerxes, ille ait, magnus Rex potentissimusq;, qui subvertit montes, maria constravit cum de sublimi loco, in finitam hominum multitudinem & innumerabilem vidisset exercitum, flevisse dicitur, quod post centum annos nullus eorum quos tunc cernebat super futurus esset. O si possemus ascendere super talem speculam! De qua universam terram sub pedibus cerneremus jam tibi ostenderem totius mundi ruinas gentes gentibus, reges regibus, regna regnis collisa. Alios torque-

r.

ri, alios necar, alios absorberi fluctibus, alios in ferocitatem
trahi &c. & non tantum Xerxis exercitum, sed totius mun-
di homines. qui nuuc vivunt in brevi spatio defuturos. Vin-
citur sermo rei magnitudine, & minus est quod dicimus.
Redeamus igitur ad nos & quasi celo descendentes paulisper
nostra videamus. Sentis obsecro te quando infans, quando
puer, quando senex factus sis. Quotidiè morimur, quoti-
diè commutamur, & tamen aternos nos esse credimus.
Et hæc est vitæ humanæ tot inquietudinis variæ flu-
ctibus indies agitæ gloriosa & splendida vanitas, quã
o *maximus* noster, altissimâ pace in manu Dei & ser-
vatoris sui fruens, per victricem agni pro nobis macta-
ti sanguinem superavit. Reliquit nobis qui terra su-
mus & pulvis corporis sui, splendidi illius spiritus
sancti olim templi, exuvias, pulverem & terram, nos
de eo quod ipsi brevi erimus admonens: sed & amo-
rem & desiderium suum, quod virtutis proprium est,
nobis reliquit, totique literario orbi famam, & erudi-
tionis laudem hoc in Roseto fragrantissimam impri-
mis. Quam, cum alia, delarandæ in pie defunctum gra-
titudinis documenta desint, eò alacrius ornabimus
& recensēbimus quo dignior ipse est (cujus memoria
nos inter & cælestes in benedictione est) qui etiam ve-
nerandæ posteritati per nos ut exemplar virtutis, ju-
stitiæ, candoris, eruditionis & infucatæ pietatis osten-
datur.

Quod

Quod adeo ad laudatissimum vite ejus curriculum attinet, natus est in hunc mundum immundum beatus noster (ut historiam vite pro ut ea nobis scripto fuit exhibita) in Urbe Brunsvicensi, parentibus & majoribus illis quorum virtus & pietas sobolis felicitatem sine errore ominari permittit. Patens fuit Nobilissimus & Consultissimus Vir HENRICUS RAHNE U. J. D. & celebris Ducatu Brunsvicensi Practicus, Syndicus Helmstadiensis & postmodum Consiliarius Lunaburgensis amplissimus. Mater femina generis & virtutum splendore conspicua (laudatissima familie propago ibidem notissima) nomine CATHARINA Reichen. Avus paternus fuit vir Spectatissimus & integerrimus HENRICUS RAHNE, civis inter Neobrandenburgenses commendatissimus. Avia paterna femina itidem suis animi corporisq; bonis ornatissima Meckel Baden. Avus maternus fuit vir Nobilissimus Amplissimus & Consultissimus Dn. BARTHOLDUS Reiche, Holtzmunda Brunovicensis, Magister, & Professor publicus Lipsiensis celeberrimus. Is cum aliquo tempore sua, in quam Lipsia vocatus fuerat stationem, non sine laude exornasset, in Italiam profectus est, uti cum Doctoratus insignibus ex Academia Bononiensi reverteretur & redux à Serenissimo Lunaburgensi principe Henrico juniore in consiliariorum numerum cooptaretur, in qua dignitate duabus vicibus legatus in Poloniam missus & tandem Decanus S. Blasii in Ducatu Brunovicensi rite electus est. Avia materna fuit femina virtutibus eum sexum quam maximè ornantibus decora CATHARINA ROSEN. Hisce parentibus & majoribus natus fuit pater defunctus noster 14. die Februar. Anno 1601. Braunsuiga, missus adeo à sanguine parentum splendidissimo, in laudis & virtutis patrie avitaeq; communionem & propagationem non sine insigni divino munere, quid enim pulchrius, quid suavius, quam in claro parentum nomine legere quasi posse, insignem laudem atq; amorem bonorum omnium, in cujus hereditatem adeo non sine felici omine succedamus, tanquam in possessionem optimam, uti

Isido.

Isidorus Pelusiata Bona, inquit, existimationo, passim sese dif-
fundente ac terram ac mare perlustrante, melius & præ-
stantius nihil est. Nec Cræsi thesauros cum iis quisquam
comparat. Ac proinde à Proverbiorum autore dictum est:
Melius est nomen bonum, quam divitiarum multarum, super au-
rum & argentum gratia bona. *Quid verò tandem hac adita
gloria fuerit si ad aternitatis honorem, solis regeneratis promissum
conferatur? quid nisi vanus sub lingua ventus? fallax hominum
opinio, umbra similis, quæ nihil est nisi veri luminis absentia, &
fallax corporis imitatio? Imò in conspectu Dei, (à fidei fragrantia
per sanguinem Christi omnia æstimantis) nil nisi maledictæ carnis
fator, inferni Vermiculosi putidissimum pabulum? Hoc expenden-
dentes beati nostri Collegæ parentes id jure antiquius habuerunt,
ex quo filio veram Deo existere posset gloria, communitoq; supra cæle-
stium, tanquam corona immarcessibilis. Porrigitur, illa in lavacro
baptismali, cui ut filiolum recens cum contagione naturalis maledi-
ctionis natum, salutaris immersione committerent ante omnia cura-
runt, unde penduntur prima non mendacis felicitatis limina, sicut
prudenter, Prudentius hymno jejunantium canit.*

*Hoc ex lavacro labe demta criminum,
Ibant renati non secus, quam si rudis
Auri recocta vena, pulchrum splendeat,
Micet metalli sive lux sive argenti
Sudum portio prænitens purgamine etc.*

Christo insertus symbolum sacra militiæ accepit nomen HENRICI:
Crevit sub parentum cura usq; ad annum secundum, qui annus sicuti
tota vita Christianorum perpetua est per crucem exploratio, parente
suavissimum ab inspectione, provida curâ, & amore, ad cælestia avo-
cavit. Successit in educationis atq; ad pietatem innutritionis offi-
cium pia mater, dudum inter immortales recensita, usq; in annum
1610. quo cum fratre natu majore CONRADO nunc etiam inter beatos
existente (quæ est humane vitæ fragilitas) ablegatus fuit ad materteræ

maritum virum Amplissimum & Consultiſſimum Dn. Matthiam Gerdes U. J. D. & Syndicum VVismariensem, in scholam qua eo tempore ibidem erat florentior, ut in ea sub manu ductione peculiaris praecceptoris in adibus & inspectione optimi illius viri in linguis & artibus adolescerent. An. 1616. elegantissimum hoc fratrum par e schola VVismariensi advocatum & in Monasterium Dofeldiense ab optimis literis ibidem florentibus commendatissimum traditum est, primum quidem in convictum Pastoris ejusdem monasterii, postea in numerum alumnorum. Anno 1617. satis concessit indulgentissima & pietissima mater, tutela Clarissimorum virorum Domini Doctoris Valentini Mollerii Decani, & D. Conradi Colers tunc temporis Canonici in Capitulo S. Blasii & postmodum inferioris Saxoniae Cancellarii commissis duobus hisce orphanis. Anno 1618. 14. Octobr. pie defunctus noster studiorum gratia, postquam in Scholis trivialibus pulcherrimis profectibus instructus esset, in Academiam Jenensem, sublimioris literaturae ditissimum emporium concessit, ibidemq; nocturnis diurnisque vigiliis virtuti & eruditioni vacans usq; in Annum 1623. 2. diem Maji substitit. Jena una cum fratre mense Julio ejusdem anni in Helmstadiensem Academiam, non minori animi cum contentione ibidem atq; Jena literis operam navans, profectus est, in annum usq; Domini 1625. quo multis flagellis justitia divina, peccatorum ultrix in ea loca saevire capit, peste partim hominum inanes spes saepeq; malas terminante; partim Martis crudelitate (siquidem ea tempestate Regia Majestas Danica in Campi ducena circuli inferioris Saxoniae electa, cum Liga catholicorum funesto bello committebatur) ea loca de populante. Coacti fuere adeo non studiosi solum sed & Professores suas Musarum sedes in tutiores transferre. Et fratres quidem hi Rostochium, ubi in annum usq; 1629, ut commodissimum Parnassum ex turbis subducti substituerunt, felici omine abierunt Maturiora tunc fratris HENRICI nostri studia in ministerium & consilia diversorum expeti ceperunt. Deulis hic pra aliis Domino Gebbaro de Alvensleben | Erglebia, prope
Mad.

Magdeburgum. & prævia vocatione anno Dn. 1630. summa cum fidelitate res ejus forenses & alias quasvis, cum variis itineribus tum consiliis prudentissimis, curare orsus est. Caterum cum Magdeburgum bellicis flammis, & in eo principalis sui, & acta & bona tragico casu absumerentur, varia consilia & spes dissolvi, nova verò suscipi ceperunt. Etiam pie defunctus noster sua stationi dicta valedicens, à rerum gerendarum felicitate, & eruditione exquisitissimâ jam tum celebris, Mense Octob. an. 1631. Rostochium repetiit & tandem Musas Gryphicas in vicinâ salutavit. Ubi tamen virtus ipsum latitare non præmisit, quin ipsum requirens Serenissimus Princeps ac Dominus, Dominus ADOLPHUS FRIDERICUS Dux Mecklenburgicus, Princeps vetusta, gentis Heneta, Suerini ac Razeburgi, Comes Suerinensis, terrarum Rostochii & Stargardie Dynasta, &c. gloriosa memoria, mediante legitima vocatione, in numerum Professorum atq; patrum Academicorum adscisseret. Quo in loco constitutus duo sibi deesse ratus, utrumq; sine mora aggredi putavit. Alterum ut futura vite sibi suavissimam conjugem & maritalis thori sociam eligeret: alterum ut peregrinationib⁹ terras alieno sole calentes obeundo, varios hominum mores, consilia, res publicas lustraret, & ubique decerperet sibi quod in officio usui esse posset. Utrumq; ex voto facile fuit. Illud cum felicibus sponsalibus in futurum matrimonium conjugalem fidem promisit Nobilissima & virtutibus ornatissima Virgini ELSABETH von der LIPPEN / Suerini. Hoc verò cum per Episcopatum Bremensem & Friesiam Orientalem in Bataviam, salutatis novis Academiis, Gröningensi & Franekerana, in Lugdunensem concessit. Hinc per Seelandiam in Regnum splendidissimum Anglorum, visitatis etiam celeberrimis ejus loci Academiis Oxoniensi & Cambricensi, peregrinatus. Neq; hac terrarum spatia sufficiebant capacissima virtutum menti, quin & in Galliam abiret ejusq; metropolin. Parisiis cum aliquo tempore (observatis memorabilibus ejus loci monumentis) substitisset, aliasq; regni illius Academiis vidisset, etiam in alia se regna & terras contulisset, nisi re-

VOCA-

vocatus, per illustriora Gallicæ soli loca, per Remenses, Sedanenses
&c. Leodium item, & Brabantiam (ubi noctu à Latronibus obsessus,
ingens periculum adiit, vix evasurus, nisi divina clementia, ipsum
suo ministerio destinans, sic eripuisset, uti vitam retinuisse in sum-
mo loco poneret) Rostochium reverti coactus fuisset. Hæc fuit illa
alma tot immortalium ingeniorum mater, quæ & ipsum benefico si-
nu excepit, atq; præviis speciminibus ordinarius Doctor andorum ipsi
19. die Sept. 1633. Doctura titulo & Privilegiis nobilitavit, promotore
Viro Nobilissimo & Amplissimo Dn. D. ALBERTO H&EJN Seniore,
& Dn. D. LAURENTIO STEPHANI Procancellario. Quibus ho-
noribus collatis 31. Octob. in locum Professorum, Facultatem Juridi-
cam, ac Ducale Consistorium ritè introductus, & volentibus omnibus
receptus est. Anno sequenti 1634. 5. die Febr. cum prædicta Virgine
Nobilissimi & Amplissimi Viri Dn. Doctoris CHRISTOFF. B&N
DEK IYPEN Regia Majest. Danica Cancellarii filia suavissi-
ma Rostochii nuptiale votum consummavis. Conjugium intimore
Domini ceptum sine benedictione desideratissima, larga Dei bonitas
esse non sivit, quin illud coronaret aliquot sua gratiæ pignoribus. Pri-
mum fuit filiola, dicta MARGARETHA, secundus Conjugii tran-
quilli fructus filius HENRICUS, quos tamen non diu divina clemen-
tia in immundo hoc seculo molestis laboribus vita humana defatiga-
ri permisit, sed citò ad se heredes gloriæ æternæ revocavit. Tertia
vice susceperunt filiam CATHARINAM, matrimonio felici junctam,
annis nubilibus, viro Amplissimo & Consultissimo Dn. HIERONT-
MO ROCHEN U. J. D. & postquam ille inter mortales, per pla-
cidam & beatam mortem esse desisset, votis nuptialibus traditam
in Conjugium viro iidem Nobilissimo & Amplissimo Dn. MARTINO
ROUX U. J. D. qui hodie per Dei gratiam superstites acerbissi-
mis Lacrymis prosequuntur tam indulgentem, & suavissimum pa-
rentem. Faxit Deus ut hoc adeo tristi casu mortis, eo animo affician-
tur, qui illustratus spiritu fortitudinis & consolationis, omnia quæ
tr an.

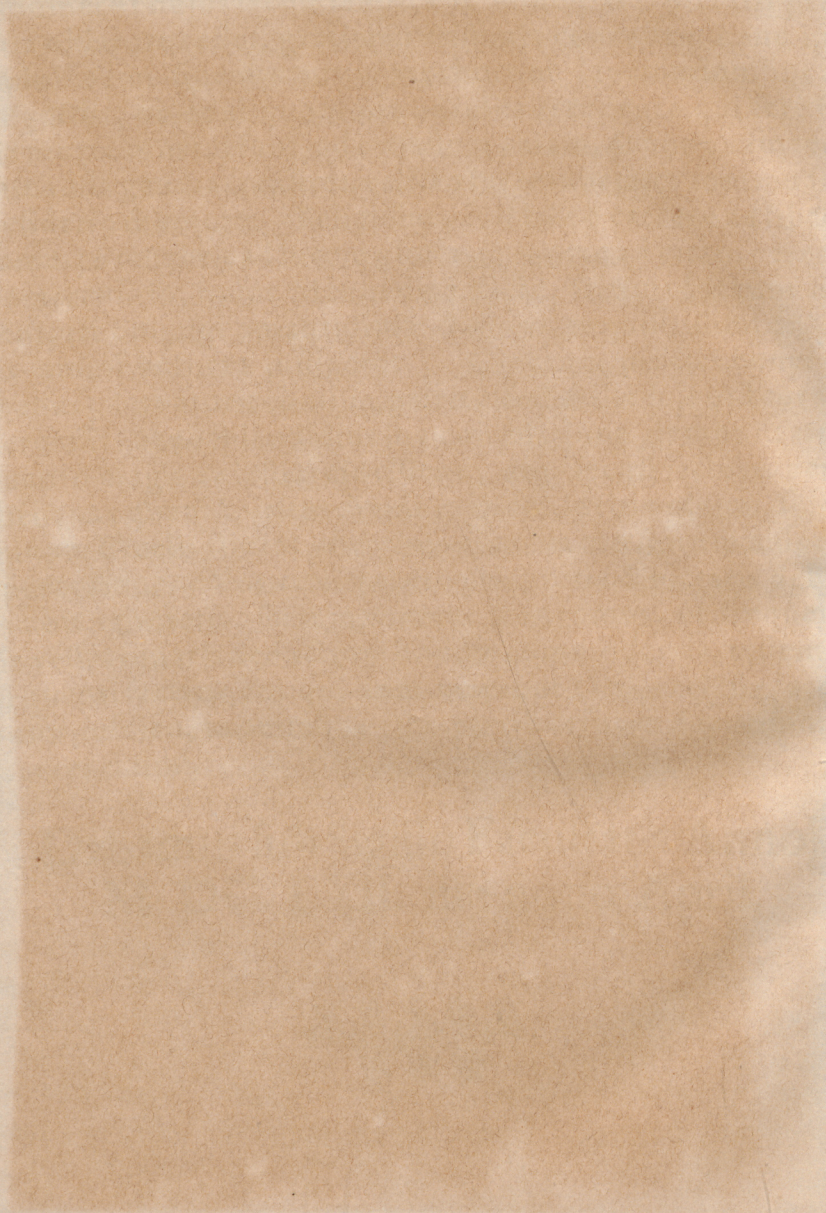
*transitoria sunt facile in Deo superat! Quarto viderunt ex se filium,
CHRISTOFORUM brevi post id denatum. Tandem susceperunt quinqu-
tum appellatum CONRADUM qui hodie inter mortales optimam de
se in literarum studio spem dudum fecit, cuius ex animo idem vovimus
quod suavissima sorori jam nunc optavimus. Tanta benedictione
conjugiali ditati dicti conjuges, quae sunt nostra fragilitatis vices, in
sperato inter veniente mortis beatissima dictaturae, separati, atque ma-
ter filiorum horum caelestibus associata est die 8. April. Anno 1642. ex
quo octo annos, duosque menses in pacatissimo conjugio substitissent.
Sic viduitatis squalore occupatus beatus Collega noster, in vita solita-
ria, patientiam & pietatem Deo probavit, usque dum, varia domestica
onera, aliam illarum partium fidem curatricem seligere juberent.
Qua gratia nova copula matrimoniali sibi foederavit Nobilissimam
& Virtutibus omnigenis fulgidissimam ELISABETHAM STEPHANI
viri Nobiliss. & Ampl. LAURENTII STEPHANI U. J. D. Sereniss. Ducis
Magapol. Consilarii & Cancellariae directoris, nec non Pandectarum
in hac Academia Professoris longè celeberrimi, Consistorii Assessoris, &
Judicii Provincialis Vice-Præsidis filiam, viduam, viri itidem Nobiliss.
simi & Consultissimi Domini Doctoris LAURENTII MARQUARDI
Consilarii Bremensis & Verdensis, nuptiis celebratis anno 1643.
18. Septembr. Sed & hoc Conjugium caelesti benedictione vacuum,
divina bonitas esse non est passa, quin sex pignora castissimi amoris,
numero filios inter & filias ex equo diviso, scilicet LAURENTIUM.
CHRISTOFORUM. ANNAM. JOACHIMUM BARBARAM & ELI-
SABETHAM amplecterentur. Inter quos Barbara manibus sui
Creatoris, redditum imperantis, restituta est.*

Et hæc vitæ piæ defuncti nostri est historia, quam si vir-
tutibus nemini non hoc in loco notissimis, meritis in hanc
Academiam, & pietatis exercitiis maxime commendabili-
bus quæ in ipso eminenterunt, orationis penicillo illustratu-
rus esset, næ ipsi citius tempus quam largissima memoran-
di materia deforet, Tandem cum Deus meliora ipsi post
in-

innumeros hujus seculi labores & molestias, pietatis præmia oblaturus esset, gratiam rarissimis concessam hanc ipsi indulgit, ut sine diuturnis morborum lancinationibus & angustiis, obitu aliquomodo ad ipsos accedente qui ferè sine morte mortui sunt, ad cœlestem aulam, & nunquam terminanda gaudia transfiret, relicto inter mortales summo sui desiderio & amore. Felicissima fuit hæc è carcere ad libertatem, è tenebris ad lucem gloriæ, è morte ad vitam perennem transitio, hujus Mensis die 2 facta, saltem id secum ferens, uti conjugii amantissimæ & liberis exquisitissimi doloris animi vulnera infligeret. Cæterum medici benefici manus, servatoris consilia, patris affectus ille fuit qui corda percussit, ut eò splendidius sua consolatione demonstraret quanto magis cælesti refocillent, atq; seculi jacturæ perturbant; quam Spiritus divini gratiam, lætitiæ oleum, solaminum Israelis fontes uberrimos sauciis mœstorum animis apprecamur. Vos verò qui virtutis pretia & pietatis debita non ignoratis, seriè monemus & rogamus, ut frequentia vestra funeris deductioni hoc die commodanda, testemini quanti faciatis eos qui dum vixerunt Deo, ecclesiæ, atq; bono publico, in omnibus vitæ partibus fuere devotissimi, & acceptissimi,

Dabamus sub Sigillo Facultatis Anno
M DC LXII. ille nono April.

transitoria sunt facile in Deo superat!
CHRISTOFORUM brevi post id denatū
rum appellatum CONRADUM qui hodie
se in literarum studio spem dudum fecit
quod suavissimā sorori jam nunc optat
conjugiali detati dicti conjuges, quae sa
perato inter veniente mortis beatissim
ter filiorum horum celestibus associata
quos octo annos, duosq; menses in paca
Sic viduitatis squalore occupatus beatus
ria, patientiam & pietatem Deo probac
onera, aliam illarum partium fidem
Qua gratia novā copula matrimonial
& Virtutibus omnigenis fulgidissimā
viri Nobiliss. & Ampl. LAURENTII STE
cis Magapol. Consilarii & Cancellarii de
in hac Academia Professoris longē celebe
judicii Provincialis Vice-Præsidis filiam,
simi & Consultissimi Domini Doctoris
DI Consilarii Brēmensis & Verdensis,
18. Septembr. Sed & hoc Conjugium ca
divina bonitas esse non est passa, quin se
numero filios inter & filias ex equo dir
CHRISTOFORUM, ANNAM. JOACHIM
SABETHAM amplecterentur. Inter
Creatoris, reditum imperantis, restitut
Et hæc vitæ piæ defuncti nostr
tutibus nemini non hoc in loco ne
Academiam, & pietatis exercitiis
bus quæ in ipso eminenterunt, oratio
rus esset, næl ipsi citius tempus qua
di materia deforet, Tandem cum

unt ex se filium,
suscepere quin
les optimam de
no idem vobem
ta benedictione
gilitatis vices, in
eparati, atq; ma
l. Anno 1642. ex
gio substitissent.
r, in vita solita
varia domestica
ligere juberent.
vit Nobilissimā
AM STEPHANI
D. Sereniss. Du
non Pandectarū
rii Assessoris, &
itidem Nobiliss.
MAR QUAR
atis anno 1643.
ione vacuum
Bissimi amoris,
LAURENTIUM.
ARAM & ELI
a manibus sui
in-
quam si vir
ritis in hanc
mmendabili
lo illustratu
a memoran
ora ipsi post
in-

